

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.719/2018/18.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. szeptember 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. szeptember 28. napján kihirdetett **8.B.49/2018/29.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2018. szeptember 29. napjától 2019. szeptember 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 17.725.- (tizenhétezer-hétszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [Bv. Intézet neve].

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék fenti ítéletével a 2017. május 3. napjától előzetes fogvatartásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat], ezért 6 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2017. május 3. napjától 2018. szeptember 28. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, valamint rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Mindezekon túlmenően kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyészség a vádlott bűnösségének a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és i) pontjai szerint minősülő és büntetendő emberölés bűntettének kísérletében való megállapítása,

valamint a vádlottal szemben hosszabb tartamú, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása érdekében,

- a vádlott és védője eltérő tényállás megállapítása, a bűncselekmény gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségeként történő minősítése, továbbá a szabadságvesztés tartamának enyhítése végett.

A védői fellebbezés írásban is indokolásra került, melynek lényege szerint érdemi vallomásaiban a vádlott egy eset kivételével tagadta annak lehetőségét, hogy gyermekének ártani akart volna. A védői álláspont szerint a vádlotti vallomások megváltoztatásának elsősorban a vádlott elmeállapota volt az oka. Egyebekben kifejtette, hogy a vádlott szándéka sem egyenesen, sem eshetőlegesen nem terjedt ki arra, hogy a gyermeknek sérülést okozzon, a vádlott csupán nem járt el kellő körültekintéssel akkor, amikor nem győződött meg a fürdővíz hőfokáról. Előadta, hogy az elkövetés körülményei, valamint a vádlott cselekmény utáni magatartásai sem utalnak arra, hogy a vádlott szándéka testi sérülés okozására kiterjedt volna. Álláspontja szerint ezt megerősítik azon tanúvallomások is, amelyek szerint a vádlott korábban soha nem bántotta egyik gyermeket sem. Összességében indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a vádlott büntetőjogi felelősségét gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés [Btk. 164. § (9) bekezdés c) pont] miatt állapítsa meg.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.56/2018/7-II. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést módosítva tartotta fenn, és a tényállás kiegészítése mellett indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott fő és mellékbüntetést egyaránt súlyosítsa, egyebekben azt hagyja helyben.

A büntetések súlyosítása érdekében előterjesztett ügyészségi fellebbezés, valamint a vádlott és védője részéről az eltérő tényállás megállapítása és a bűncselekmény gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétségeként történő minősítése iránt bejelentett fellebbezés alaptalan, azonban a szabadságvesztés tartamának enyhítése végett előterjesztett védelmi fellebbezés alapos, a főügyészi átiratban foglaltak pedig egyebekben helytállóak.

A Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján az ítélőtábla a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált, mely során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, a bizonyítási eljárást perrendszerűen folytatta le.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a vádlott személyi körülményeire vonatkozó részét az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott élettársi kapcsolata az elsőfokú ítélet meghozatala óta [élettársa neve] megszakadt.

Ezen megállapítást az ítélőtábla a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján tette meg.

A vádlott értelmi színvonala az extrém alacsony övezetbe sorolható, mentális retardációra utal, értelmi fogyatékossg talaján áll. A vádlott érzelmi kötődést mutat édesanyja, gyermekei és élettársa irányába.

Ezen kiegészítések azért szükségesek, mert az elsőfokú ítélet nem tartalmazza teljes körűen a tárgyaláson ismertetett, vádlottra vonatkozó pszichológus szakértői vélemény megállapításait,

illetőleg a vádlott érzelmi kötődésének jelentősége van a bűncselekmény törvényi minősítésének megállapítása, valamint a büntetés kiszabása során is.

Az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság tényállását a következők szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

Kiegészítette az elsőfokú ítélet 3. oldalának első bekezdését akként, hogy a vádlott által megengedett fürdővíz a csap megnyitása után másodperceken belül szemmel láthatóan gőzölgött.

Ez a kiegészítés azért szükséges, mert ezen körülményt ugyan az elsőfokú bíróság rögzítette az ítélet 4. oldalának utolsó bekezdésében, azonban nem tette a tényállás részévé, ugyanakkor jelentőséggel bír a testi sértés eshetőleges szándékkal történő elkövetésének megállapítása vonatkozásában.

Kiegészítette a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást azzal, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését megbánta.

Ezen kiegészítésnek azért van jelentősége, mert a vádlott megbánó magatartása enyhítő körülményként minősül.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítélet tábla határozatának alapjául elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a részletes, körülmekintő és alapos bizonyítási eljárás során a lehetséges bizonyítékokat számba vette és azokat megfelelően értékelte. Megfelelő indokát adta annak, hogy a vallomását több alkalommal megváltoztató vádlott azon védekezését, miszerint nem vette észre, hogy forró vizet folytatott a sértett gyermekre, azaz tulajdonképpen baleset történt, miért nem fogadta el. E körben bizonyítékkul elsősorban a szemle és az igazságügyi orvosszakértői vélemény adatait, valamint a tanúk vallomásait fogadta el, ítéleti tényállását ezen bizonyítékokra alapította.

Az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és így rendelkezésére álló bizonyítékokat maradéktalanul megvizsgálta, azokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. Mindezek alapján kellő indokát adta annak, hogy a vádlott védekezését miért vetette el, továbbá részletesen és kimerítően indokolta, hogy a megállapított tényállást miért a fentebb felsorolt (és további egyéb) tanúvallomások, valamint okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Azon indokolása is mindenben helytálló volt, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény miatt nem minősíthető emberölés büntette kísérleteként.

A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott elkövette az ítéleti tényállásban megállapított bűncselekményt, erre vonatkozó okfejtését az ítélet tábla is maradéktalanul osztotta.

A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg, ha a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú

bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

Megalapozott tényállás esetén tehát a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért a lényegében ezeket támadó, eltérő tényállás megállapítására vonatkozó vádlotti és védői fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette, ugyanakkor a bekövetkezett eredmény tekintetében jogi indokolását az ítélet tábla nem osztotta.

A törvényszék helyesen rögzítette, hogy a vádlott a testi sértés büntetetté eshetőlegesen szándékkal követte el. A vádlott ugyanis észlelte a víz gőzölgését, hallotta a gyermek sírását, ebből kifolyólag nyilvánvalóan tudta, hogy a víz a sértettnek fájdalmat okoz, mégis az általa is tudottan forró vizet legalább egy percig folyatta a gyermek testére. Megállapítható tehát, hogy a vádlott előre látta, hogy cselekményével (égési jellegű) sérüléseket okozhat a sértettnek, de ebbe belenyugodva cselekedett.

Téves volt azonban a törvényszék azon következtetése, amely szerint a vádlott eshetőlegesen szándéka fennállt a bekövetkezett, közvetlenül életveszélyes eredmény vonatkozásában is.

A szülőt köztudomásúan fokozott gondosság terheli gyermeke vonatkozásában. A rendelkezésre álló adatok szerint a vádlott ezen fokozott gondossággal járó felügyeletet a hétköznapiakban, a bűncselekmény elkövetését megelőzően el is tudta látni, annak megjegyzése mellett, hogy „papíron” nem volt a sértett apja, ugyanakkor őt saját gyermekeként nevelte. Ezen fokozott szülői gondosságot szegte meg viszont a vádlott akkor, amikor megeresztette a fürdővizet, de nem ellenőrizte, hogy az milyen hőmérsékletű, majd a gyermek sírása ellenére sem hagyta abba a gőzölgő víznek a gyermek testére folytatását, hanem legalább egy percig ráirányította a víz sugarat a sértetre.

Ugyanakkor nem merült fel adat arra nézve, hogy a vádlott nem csak a testi sérülést, hanem a közvetlenül életveszélyes eredmény bekövetkezését is előre látta volna és ebbe belenyugodva valósította volna meg cselekményét. Megállapítható, hogy a vádlott kötődött a sértetthez, a cselekmény elkövetését követően a sértett sérüléseit tudásához mérten ellátta, élettársát értesítette, így szerepe volt abban is, hogy a mentőszolgálatot értesítették. A tanúvallomások alapján megállapítható volt az is, hogy gyermekeit korábban soha nem bántotta, viszonya velük harmonikus volt. Mindezen körülmények összességében arra utalnak, hogy a vádlottnak eshetőlegesen szándéka sem terjedt ki életveszélyes eredmény okozására. E helyett azt kell megállapítani a Btk. 8. § 2. fordulata alapján, hogy a vádlott cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, illetve körültekintést elmulasztotta, ugyanis nem tanúsította a rá nézve egyébként kötelező szülői gondosságot, holott annak megtartása esetén előre kellett volna látnia, hogy a 2 év 5 hónapos sértett a forró víztől súlyos, akár életveszélyes sérülést is elszenvedhet.

A büntetés kiszabása körében az ítélet 11. oldaláról mellőzte az ítélet tábla azon megállapítást, hogy a vádlott a sértettet saját gyermekének tekintette, bár jogilag nem tekinthető apának.

Mellőzte a másodfokú bíróság súlyosító körülmények köréből a különösen kegyetlennek minősülő elkövetési módra történő hivatkozást, hiszen az eredményre pusztán a vádlott hanyag gondatlansága terjedt ki.

Mellőzte továbbá az ítélet tábla az enyhítő körülmények köréből a részbeni beismerő vallomásra

történő utalást, ugyanis az 56/2007. BK vélemény II/11. pontja szerint kizárólag a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás tekinthető enyhítő körülményként, ugyanakkor a vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetését tagadta, hiszen arra hivatkozott, hogy azt gondatlanul követte el [Btk. 164. § (9) bekezdés c) pontja szerinti alakzat].

Mellőzni kellett az enyhítő körülmények közül az eshetőleges szándékkal történt elkövetésre való hivatkozást, ugyanis az 56/2007. BK vélemény II/10. pontja szerint a szándék eshetőleges volta enyhítő körülmény, kivéve, ha az elkövető olyan bűncselekményt valósított meg, amelyet az eredmény tekintetében gondatlanul is el lehet követni. Mivel jelen esetben ilyen cselekményről van szó, itt az eshetőleges szándékra utalás helyett az tekintendő enyhítő körülményként, hogy az eredményre a vádlott hanyag gondatlansága terjedt ki.

További enyhítő körülmény azonban ugyancsak az 56/2007. BK vélemény II/11. pontja alapján a vádlott megbánó magatartása, illetőleg az eredmény elhárítására irányuló tevékenysége (a sértett testének kenőccsel történő bekenése).

Mindezeken túlmenően további enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla a vádlott javára a bűncselekmények elkövetése óta bekövetkezett időmúlást, figyelemmel arra, hogy az elkövetés óta 2 év eltelt, illetőleg azt, hogy a vádlott az értelmi fogyatékoság talaján áll.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre tekintettel nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében - a Btk. 80. § (1) bekezdésére figyelemmel - a vádlottat a börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélte. Figyelemmel azonban a vádlott vonatkozásában felmerült nagy számú enyhítő körülményre, az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan súlyos, ezért azt 5 évre enyhítette. Nem látta ugyanakkor indokoltnak azt, hogy a közügyektől eltiltás tartamát is enyhítse.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az ügyészség által súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést alaptalannak, míg a vádlott és védője által a szabadságvesztés enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezést alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálván - a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2018. szeptember 29. napjától 2019. szeptember 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A Be. 613. § (1) és (2) bekezdései értelmében az ítélőtábla akként határozott, hogy a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli, tekintettel arra, hogy a vádlott és a védő fellebbezése részben eredményes volt.

Megállapította, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [Bv. intézet neve]

Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

, 2019. szeptember 17.

Dr. Joó Attila s. k. Kiss Dániel s. k. Katona Dorottya s. k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.719/2018/18. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.49/2018/29. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. szeptember 17.

Dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke